

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

5TE ÅRG.

DEN 20 MARS 1904.

N° 25

Återgiftande af text eller illustrationer ur HVAR 8 DAG utan särskild öfverenskommelse förbjudes.

INNEHÅLL: Valet af rektor och prorektor vid Lunds universitet. — Kustartilleriexercisreglements-kommittén. — Svensk-norska officerare till kriget. — En ny skytteuniform. — Svensk musik i utlandet. — Neutralitetsskyddet å Gotland. — Från hufvudstadens scener. — Norska föredrag i Stockholm. — På nya samfärdsleder. — Vårt konungapar i Abbazia. — En Bonaparte till kriget. — Bilder till krigshändelserna. — Brokigt utomlandsnytt. — Från Runebergs hem. — Veckans porträttgalleri. — På björnjakt.

F. A. B. HVAR 8 DAGS TRYCKERI. GÖTEBORG. 1904.

Foto, Joms Eftertr., Lund.

Kitché: Ken. A.-B. Bengt Silfversparre Sthlm.—Gbj.

SEVED RIBBING.

PROFESSOR, NYVALD RECTOR MAGNIFICUS VID LUNDS UNIVERSITET.

VALET AF REKTOR OCH PROREKTOR VID LUNDS UNIVERSITET.

Genom professor M. G. Blix' död led Lunds universitet en mycket betydande förlust, så mycket känbarare som den hädangångne icke blott var en vetenskapsman, hvars insatser gifvit honom ett namn i hela den lärda världen, utan därjämte för universitetet var af oundgängligt värde såsom dess högste chef och styresman.

Då det lediga ämbetet skulle besättas var det sannerligen icke af konventionella hänsyn som vederbörande riktade sina blickar i främsta rummet på prorektorn, professorn i praktisk medicin, d:r Seved Ribbing. Ty det är en mycket rättfram sanning att knappast någon af universitetets lärare åtnjuter så stort anseende som professor Ribbing, som vetenskapsman grundlig och framstående, som läkare skicklig och outtröttlig och som enskild person i ovanlig grad sympatisk och hjärtevinnande.

Då professor Ribbing öfvervann sina betänkligheter att med sin omfattande lärare- och läkareverksamhet förena det ganska kräfvande ämbetet såsom lärosätets rektor, var det också helt naturligt att han vid valet i lördags fick enhälligt kallelse.

Född i Stockholm den 17 februari 1845 blef Seved Ribbing student vid Uppsala universitet 1863. Aflade med. licentiatexamen vid Karol. institutet 1869, blef med. d:r där 1871. 1879 blef han e. o. professor i pediatrik vid Lunds universitet och utnämndes till professor i praktisk medicin därstädes den 19 mars 1888.

Inom denna ram falla en mängd olika förordnande, vetenskapliga resor och ett synnerligen produktivt författarskap i vetenskapliga och populärvetenskapliga ämnen, en utomordentlig mängd förtroendeuppdrag och framför allt en läkarepraktik, som varit och är af en i vårt land ganska ovanlig omfattning.

Särskildt är det vid två större medicinska institutioner i Sverige, som professor Ribbing knutit sitt namn med ära. I första hand är det vid den medicinska kliniken i Lund, hvilken nu sedan länge haft lyckan äga honom till öfverläkare. Hvad han där i denna sin egenskap uträttat i både vetenskapens och lidandets tjänst är så utomordentligt mycket, att det här endast kan till berömmelse påpekas. Hans outtröttliga intresse för lärarekallet har varit till ett nästan ovärderligt gagn för utbildningen af våra nya läkare. Och hans insiktsfullhet och uppoffrande-tåla-

mod har för de lidande varit till en välsignelse, som icke kan nog uppskattas. Och slutligen är att nämna att professor Ribbing såsom ledamot af den 1897 tillsatta kommittén för jubileumsfondens användning gjort en betydande insats för tillkomsten och ordnandet af våra lungotsotssanatorier.

* * *

Med professor Ribbings val till rektor blef ämbetet som prorektor vid universitetet ledigt och återbesattes samtidigt, hvarvid professorn i grekiska språket och litteraturen fil. d:r Aron Martin Alexandersson valdes.

Professor Alexandersson är född i Stockholm den 10 April 1841. Han blef student vid Uppsala universitet i maj 1860 och fil. d:r därstädes 1866; e. o. professor i klassiska språk vid Lunds universitet 1879 och professor vid samma universitet 1890.

Gedigen som vetenskapsman besitter han jämväl praktiskt administrativ förmåga och är bl. a. känd öfver hela vårt land som censor vid de allmänna läroverkens mogenhetsexamina ända sedan 1876.

W. B.

Foto. Johns Eftertr., Lund.

KLICKE: Bengt Sjöberg.

PROFESSOR A. M. ALEXANDERSSON,
Prorektor vid Lunds universitet.

HVAR 8 DAGS STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Sölm—Gbg

I nr 21 återgävo vi grupper af regl.-kommittéerna för Infanteri och Kavalleri, och bringa nu en bild af den för Kustartilleriet. Denna kommitté sammanträdde under förra vintern i Karlskrona och har under denna vinter varit sammandragen före jul i Vaxholm samt under januari och februari månader i Stockholm. Dess arbeten äro af så mycket mera betydande art, som kustartilleriet omfattar en mängd — öfver ett trettiotal — olika pjässlag af de mäst olika kalibrar och typer. Kommitténs göromål avslutas i början af nästa månad. Den utgöres af: Öfverstelöjtnant K. Virgin, ordf., Major C. G. Ahlborn (vid ordf. högra sida) och Kapten L. Liss (vid ordf. vänstra sida) som ledamöter, samt Löjtnant E. Lindberg (sekreterare), samtliga vid Kustartilleriet.

SVENSK-NORSKA OFFICERARE
TILL KRIGET.

EN NY SKYTTEUNIFORM.

N. D. EDLUND.

Från ryska regeringen har medgifvande erhållits till att en officer från hvardera af de svenska och norska arméerna må följa de ryska truppernas krigsrörelser. Från Sverige har härtill utsetts kaptenen vid Västerbottens regemente N. D. Edlund, som på den senare tiden tjänstgjort i generalstaben. E. är född 1867 och

blef 1902 kapten. Han har förut med offentlig anslag företagit studier i Ryssland och är förtrogen med landets språk och förhållanden.

För Norge har utsetts kaptenen i generalstaben Nyqvist.

KAPTEN NYQVIST.

Inom Göteborgs Skytteföreningar har framkommit ett förslag till en gemensam uniform för frivilliga skyttar, och visa vi här hur denna förenklade fältuniform tager sig ut i verkligheten. Färgen är grågrön. Man har tänkt sig att ett allmännare intresse för saken skulle kunna resultera i ett genomförande af i hufvudsak gemensam uniform efter denna typ för hela landets skytteföreningar, därvid pomponen (knappen i hatten) kan variera allt efter föreningsmärkena.

Intresserade kunna vinna närmare upplysningar genom att hänvända sig till Herr Axel B. Ekman, Göteborgs Skytteklubb.

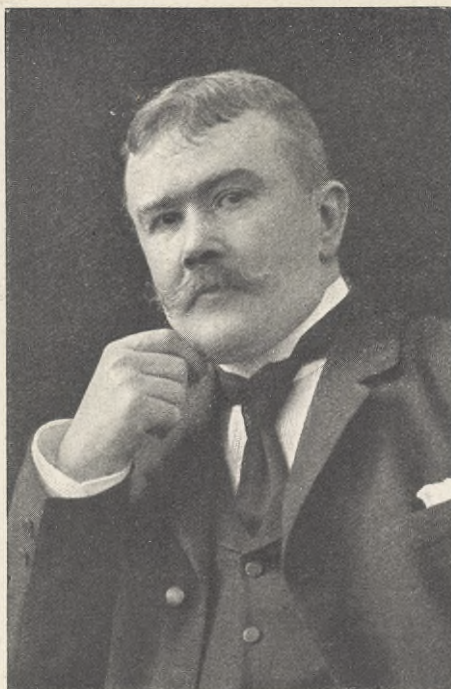
Kliché: Bengt Sjöforsparre.

SVENSK MUSIK I UTLANDET.

EMIL SJÖGREN'S SUCCÈS I PARIS.

LOLA DE PADILLA.

EMIL SJÖGREN.

C. A. HOLMKVIST.

S. KJELLSTRÖM.

Paris 3 mars 1904.

Den svenska musiken är i jämförelse med den norska endast obetydligt känd i Paris. På sista tiden har emellertid *Emil Sjögren* varit upptagen på flere goda konsertprogram, hvarvid alla hans violinsonater, till antalet tre, kommit till utförande. Sjögren har, som bekant, förut konserterat i Paris, och i förra veckan gaf han återigen en konsert, hvars program var sammansatt af uteslutande hans egna kompositioner.

Konserten gafs i tidningen Journals fästsal, en i hvitt och guld smakfullt dekorerad salong, som fylldes af en till stor del af skandinaver bestående distingerad publik.

Sjögren biträdtes af tvenne svenska och tvenne franska öfvande musici.

I stället för violinisten Paul Viardot, som var annonserad men blifvit sjuk, hade herr *Sven Kjellström* inträdt, och utörde med bred och härlig ton tillsammans med kompositören själf violinsonaten nr 3 (op. 32).

Herr Kjellström är bekant för den svenska publiken och har med framgång uppträdt förut i Paris. Han är nu en här synnerligen starkt anlitad lärare i violinspelning, medlem af Colonne-orkestern och medverkande vid en hel del intima soareer, där förstklassig kammarmusik utföres.

Den andre svensken var herr *Carl Axel Holmkvist*, som härmed för första gången uppträdde offentligt på utländsk botten.

Som Valentin i "Faust" debuterade herr Holmkvist förra året på operan i Stockholm. Han förfogar öfver en malmrik baryton, som den unge och för sin konst mycket entusiastiske sångaren

ytterligare utbildar under ledning af M. Lapierre. Hans närmaste mål är att på basis af en omfattande operarepertoar vinna anställning vid någon fransk — eller annan utländsk — scen.

Bland de Sjögrenska sånger herr Holmkvist med bravur och känsla föredrog uppmärksammades särskildt tyrolerballaden "Der Gräfin Fluch", som af kompositören omarbetats och nu framträdde i så godt som fullständigt ny form, samt den likaledes balladartade "Blanche de Namur", en fullkomligt ny och ej förut hörd skapelse. Till den äfven af herr Holmkvist sjungna "Rève" hade täkten öfverflyttats från danska till franska af norske konsultsekreteraren Synnestvedt, bekant för sina öfversättningar af kung Oscars dikter.

Af de bägge franska artisterna förtjänar den tydliga från elevskolan nyligen utgångne M. F. Lemaire endast ett omnämnande. Sedan han hasplat ur sig fyra pianostycken, hvaribland det härliga "Erotikon n:o 3", visste man att han ej fattat själen i den Sjögrenska musiken.

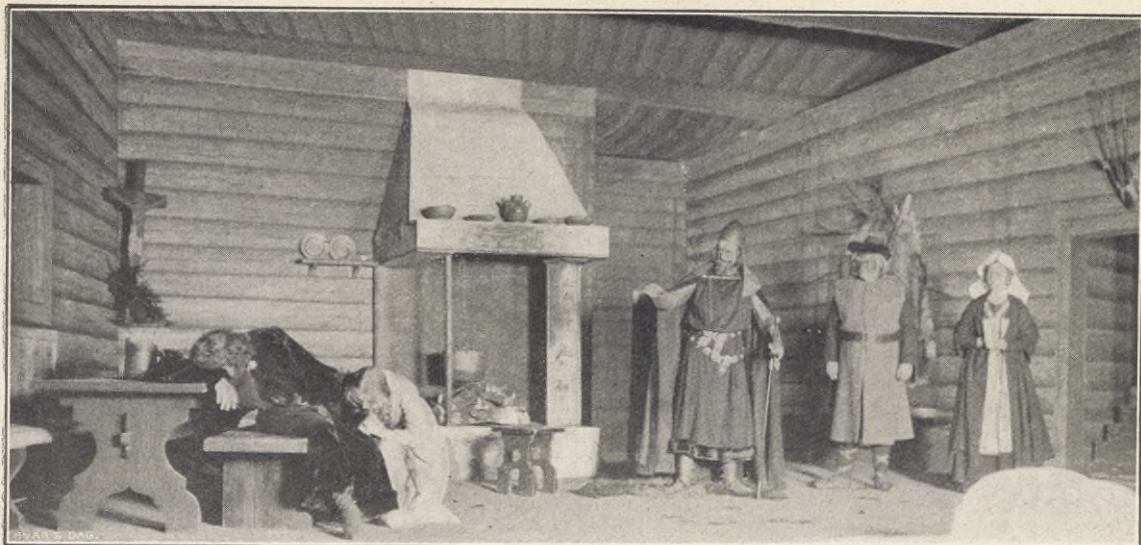
Med mera bifall mottogs m:lle *Lola de Padilla*, en förtjusande ungdom, som med en liten, men varm och böjlig stämma sjöng ett flertal af Sjögrens vackra visor och romanser. Hon är dotter till den berömda sånglärarinnan m:me Artot, och sedan flera år fäst vid Opéra Comique, där hon likvisst ej än får utföra någon större roll. Som extranummer gaf m:lle Padilla den på danska föredragna "Der driver en dug over Spangebro — —", hvilken måste biseras.

Sjögren skötte själf ackompanjemangt under hela aftonen. Bifallet var efter alla nummer synnerligen lifligt och gällde naturligtvis i främsta hand kompositören.

NEUTRALITETSSKYDDET Å GOTLAND: Kustartillerister vid Färösund.

Klöhn: Kem. A.-B. *Brigt Silfversparre, Nthm—Gbg.*

HVAR 8 DAGS STOCKHOLMSFOTOGRAF.

1 2
SCEN UR »ARME HENRIK» Å SVENSKA TEATERN.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Sthm.—Gbg

Å Svenska teatern i Stockholm uppfördes i förra veckan Gerhard Hauptmanns sagospel "Den arme Henrik", byggd på en medeltidslegend från 1200-talet. Ridder Henrik, som svikit korsfanan och lefvat i vållust, har ådragit sig spetälska och kan endast räddas därigenom, att en oskuldsfull jungfru offerar sitt hjärteblod för honom. En ung, oskuldsfull, svärmisk flicka, en barnomslekkamrat, är också beredd att göra detta. Då får gudahä-daren sin hälsa åter — och den unga flickan blir hans maka.

Stycket har icke gjort någon riktig lycka, hvarken i Tyskland eller nu i Stockholm. Hr de Wahl (1), fröken Astrí Torsell (2) i hufvudrollerna framstodo rätt mycket till sin fördel.

NORSKT FÖREDRAG I STOCKHOLM.

H. 8 DA STOCKHOLMSFOTOGRAF.

Kliché: Bengt Silfversparre.

Fröken VALBORG SVÄRDSTRÖM I »VIKINGABLOD» Å KUNGL. TEATERN.

Foto. HVAR 8 DAG.

JENS THIIIS.

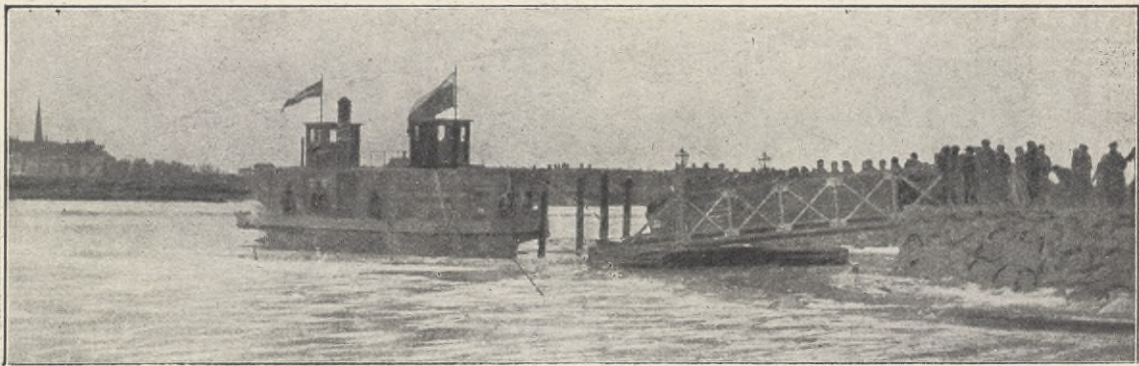
Kliché: Bengt Silfversparre

Direktören för Nordenfjeldske konstindustrimuseet i Trondhjem, den framstående norske historikern Jens Thiis har på den senaste tiden på inbjudan af Nordiska föreningen hållit tre föredrag i Stockholm om samtida norska konstnärer — hvilket ju passat förträffligt i anslutning till den i hufvudstaden pågående norska konstutställningen.

Hr Thiis är född 1870 och har tillbringat sammanlagt sex år i utlandet i och för konsthistoriska studier, särskildt beträffande landskapsmåleriets utveckling och de i Uffizigalleriet befintliga handteckningarna. Han har samarbetat med den amerikanske konsthistorikern Berenson och kommer att inom loppet af år 1904 utgifva ett arbete om gamla handteckningar. Hr Thiis är för öfrigt sysselsatt med utgifvandet af ett större verk om "Norske malere og billedhuggere" i det 19:e århundradet. Som föredrags-hållare har den skicklige mannen visat sig vara både kunskapsrik och underhållande.

PÅ NYA SAMFÄRDSLEDER.

RESEBILDER FRÅN KEMI—TORNEÅBANAN. FÖR HVAR 8 DAG.

FÄRGAN MELLAN TORNEÅ JÄRNVÄGSSTATION OCH TORNEA STAD.

Kliché: Bengt Sjöforsparre

HVAR 8 DAG innehöll förra året en illustrerad skildring af vår nordligaste stad vid finska gränsen, Haparanda, i samband hvarmed äfven grannstaden, det minnesrika Torneå, presenterades i ord och bild. Vi vilja denna gång till galleriet af skisser och bilder från norra gränsen föga en kortfattad redogörelse för den nya finska kustbana, som redan för ett par år sedan blef färdig från Uleåborg till Kemi stad, sedermera forsattes och förra hösten öppnades för trafik till Torneå, medan vi på svensk sida ännu icke hunnit åstadkomma en af behövet påkallad förbindelse med det finska järnbanenätet. Frågan kommer likväl före vid innevarande riksdag, där man emellertid af några uppenbart misslyckade strategiska skäl synes åtminstone inom ett visst parti vara intresserad af att draga banan icke till Haparanda stad, dess naturliga ändpunkt, utan till en obetydlig plats, Karungi, öfver två mil uppåt Torne älf. Sveriges nordligaste stad blefve i så fall isolerad i en ohjälplig afkrok och all dess handelsrörelse i dessa trakter skulle komma att söka sig öfver till Torneå.

När en resande för några år sedan hade afsikten att från Uleåborg resa norrut — han var måhända tjänsteman och ägde att inställa sig i Kittilä, Enare o. s. v. uppe i Finska Lappland eller tillhörde de kringresande internationella handelsombuden och ansåg med firmans intressen öfverensstämmande att göra en sväng öfver Norra Botten — hade han en rätt besvärlig och tidsödande väg framför sig. Afståndet till Torneå stad var omkring 15,5 mil, och landsvägen dit passerade åtskilliga älfvar, som särskildt vår och höst voro tråkiga och ibland riskabla att befara. Äfventyr på färden förekommo tidt och ofta; särskildt kunde öfverfarten af Kemi älf, denna Pohjolas mäktiga pulsåder, vara en mycket kinkig sak. Inrättandet af den bana, som från det gamla minnesrika Uleå (Uhleå) leddes upp till den nuvarande svenskgränsen, hälsades af dessa skäl med högt och ljudligt bifall af alla resenärer, ej minst af dem som i likhet med undertecknad haft det mer eller mindre tvivelaktiga nöjet att under skilda årstider efter häst tillryggalägga här ifrågavarande väg. Tyngdpunkten i järnvägens verksamhetssfär är emellertid banans beskaffenhet att åt den industriella och kommersiella samfärdseln erbjuda en bekväm och snabb kommunikationsled, som efter hvad man vill hoppas inom ej alltför aflägsen framtid måtte mötas af en förbindande motsvarighet inom svenska landamären.

Resenärernas tankar må syssla med börsnoteringar och transitohandel, firmanamn ur handelskalendarer och möjligheten till gynnsamma affärer eller, opraktiskt nog dväljas kring dessa tracters historia eller deras betydelse i fråga om en turists nyfikenhet och eventuella naturintressen — ingens förväntan

skall dock bli gäckad. Klagar commissvoyageuren öfver bristande »affärvillighet» — såsom den dråpliga termen verkligen lyder — klagar han vanligen dumt, och skulle den resande icke vara belåten i öfrigt, äro å ena sidan hans kunskaper och fantasi, å den andra sidan hans tvenne ögon icke rätt justerade. Här finnes faktiskt mycket att göra — à faire c'est affaire! — och mycket att intressera sig för. Fornvännen kan gå tillbaka till den tid, då Östersjön var ett inhaf och konstatera att han färdas fram öfver en terräng, som stigit ur hafsens djup sedan den »baltiska insjötiden», då Ancylussjön afstängdes från hafvet. Låter han sina intressen begränsas af den för historisk forskning åtkomliga perioden, erinrar han sig bland annat, att redan år 1375 ett litet fäste anlades på Linnansaari vid Ule älfs mynne och att Uleå borg anlades af Johan III anno 1570 samt vidare att staden grundades 1605 och privilegierades 1610. Io (Ii, Ijä), Kim (Kemi) och Thorn (Torneå) nämnas redan i rimkrönikan. Birkarlarne, dessa forna tiders egenmäktiga köpmän eller borgare, hade just i dessa trakter kring Norra Botten sina mest betydande operationsplatser och företogo vid några tillfällen formliga plundringståg långt in på ryskt område. Kemi ännu kvarvarande sockenkyrka byggdes år 1329, och vid Torne älfs mynning, där en själfständig sockenförsamling är känd åtminstone från 1324 och kulturplatsen säkerligen är mycket gammal, tillkom år 1621 en privilegierad stad Tornö, sedermera kallad Torne och Torneå, på finska Tornio. I Dahlbergs »Suecia» ingår en intressant plansch från detta gamla Tornö, som på sin tid blef vida beryktadt genom gradmätningsexpe-

KEMI SOCKENKYRKA, byggd 1329.

Kliché: Bengt Sjöforsparre

ditionen och emedan Carl XI såg midnattssolen från stadens klockstapel. Är åter vår vän resenärens blott och bart turist, skådar han med föga intresse på det flacka landet, han befär, men kan däremot icke undgå att känna en rent ut sagdt häpen beundran vid de mångfaldiga broöfvergångarna, särskildt den storartade, högtspända bron med sex spann öfver Kemi älf.

Redan vid färden mellan Uleåborg och Kemi har den resande haft tillfälle att skåda den egenartade kustnaturen samt beundra skickligheten hos de ingenjörer, hvilka ledt brobyggnaden i dessa strida strömmar, hela den redbart utförda bananläggningen öfver dessa kullar med gran och löftrad eller dessa vida myrar, som vänta på dikarens arbetsredskap för att blifva fruktbarande. Ute älf passerar på en rikt öfverbyggd bro, kring hvars pelare den mångbesjungna Merikoski dånar, svallar och skummar, innan den med sina hvita forsar mar famnar de lumiga Frihetsholmarna i flodmynnet. Denna första vy är en värdig inledning till hvad som sedan framträder vid öfverfarten af de smärre, men icke förty vackra vattendragen Haukipudasjoki, Ijoki och Simojoki. Från Kemi stad vid kusten — en af de minsta i Juda, men tydligen stadd i framåtgående — svänger tåget uppåt den breda älfven och rusar ut på en lång och mästerligt utförd bro tvärs öfver denna präktiga Kemi älf, af hvars härlighet man både uppåt och nedåt ser några tilltalande bilder en miniature: höga älfstränder med byar och odlingar, lumiga holmar och hvitstrimmigt forsvatten med brus från fjärran ensliga ödemarker. Denna broöfvergång är en utsiktsplats af betydighet, hvilket ock är förhållandet med den vackra, bördiga byn Kakamo och panoramat öfver Torneå stad, då tåget just är framme vid sin ändpunkt.

Känd är Linnés kortfattade men karaktärsfulla beskrifning af norra Österbotten år 1732, då han företog sin »Lappländska Resa» (Iter Laponicum): »Österbotten är ett sidländt land, med många kärr, gölar och myrar. Gräset växer högt, men är dock så svårt efter hö, att de köpa hästdynga i Torneå, den de

stor utsträckning hafva odlings- och utdökningsarbeten blifvit verkställda, idogheten har växt hand i hand med skolornas verksamhet till upplysningens höjande — och numera köper ingen kreatursfoder af en eller annan art i Torneå. I stället händer det, att man därför foder till försäljning åt stadsbor eller grannar på svenska sidan. Det sades på sin tid om järnvägen från Östermyra till Uleåborg, att denna var en »kulturbana», och det fogade sig kanske så, att man gaf en ironisk anstrykning åt ordet. Emellertid har banan upp till Österbottens i kommersiellt och industriellt afseende betydande hufvudstad verkligen visat sig vara en kulturbana i bästa mening, och det skall säkerligen också en dag för alla framstå såsom ett faktum, att älfven banan Uleåborg—Kemi—Torneå är förtjänt af detta hedersnamn.

Vintertiden färdas man i släde från Torneå järnvägsstation öfver den frusna älfven till den på en halfö belägna Torneå stad, men om sommaren uppehålls förbindelsen af en flodbåt, ångfärjan Tornionjoki (Torne älf), som nu aflöst de stora, obehväma färjorna med ställinor mellan stränderna. Torneå stad har i en föregående artikel blifvit i korthet omnämnd, men sedan dess har en ganska kuriös novitet tillkommit: en genom vederbörande guvernörs förfogande inrättad grind på den s. k. Handolinska gångbron mellan Haparanda och Torneå städer. Denna »säkerhetsventil», som dag och natt bevakas af en vid grinden posterad publikan, lär hafva tillkommit på grund af en lätt förklarlig önskan att åtkomma åtminstone något af all den förbjudna litteratur, som insmugglas i Finland och Ryssland och hvilken tros hafva en af sina förnämsta invandringsvägar längs Handolinska bron. Man har emellertid icke försport, att något beslag här blifvit verkställt, liksom man håller icke hört att det ungefär samtidigt uppförda långa staketet kring den åt Sverige vettande delen af staden — en verkligen kostlig kinesisk mur! — visat sig vara af beskaffenhet att kunna utestänga fria ord och fläktar från det gamla systerlandet eller andra västerländska orter.

H. Szs.

JÄRNVÄGSBRON ÖFVER KEMI ÄLF.

koka i sina stegerhus i nedmurade kättlar, och gifva fäet att äta. Item varma vatten och slå på renmossa. Österbottningarnas bröd i denna dyra tiden var mest af nippet och kornet, som var sönderskurit smått som korn och malet.» Förhållandena i Österbotten hafva ändrat sig sedan dessa tider, som ännu ledo af allt eländet efter »stora ofreden», då hela byar lågo öde och endast tistel växte på blodåkrarna. I

VÅRT KONUNGAPAR I ABBAZIA.

KORRESPONDENS TILL HVAR 8 DAG FRÅN ANNIE WALL.

Efter fotograf.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Skiftersparre Sklm.—7hg.

KONUNG OSCAR I ABBAZIA.
Konungen och Storhertiginnan af Luxemburg. Konungen och Kammarherren, Grefve F. U. Wrangel.

Abbazia 10 mars 1904.

Sedan några veckor dväljes vårt konungapar i det på växlande naturskönheter så rika Abbazia. Båda majestäterna erhöilo här ett mycket vackert och fästligt mottagande. Kurorten hart känt sig särdeles smickrad öfver att få som sina gäster räknat det höga paret. Tyvärr är vädret icke det allra bästa, regnet formligen rufvar öfver Abbazia och inhöljer det allt som oftast i strida skurar. Abbazianerna försäkra att de icke kunna erinra sig så mycken nederbörd som detta år, det är alldeles exceptionelt, säga de, och man får väl tro dem på deras ord.

Emellertid ser man nästan dagligen konung Oscar promenera å sydstranden, där Villa Jeanette ligger. Följd af sin uppvaktning spatserar han där mellan klockan tio och elfva. De flesta mötande hälsa honom förnadsfullt och erhålla alltid en vänlig hälsning till svar. Alla veta att den höga, majestätiska gestalten är konungen af Sverige och Norge. För några dagar sedan var konungen inbjuden på té i en härvarande klubb, Adriaklubben, och där lär monarken ha yttrat, att han nu äntligen fått se solen lysa i Abbazia, hvarvid en dam skulle ha svarat: »Mais, Votre Majesté, c'est le soleil, qui se couche.» Ja, det är verkligen illa bestäldt med solskenet.

Drottningen låter i vackert väder draga sig omkring af tvänne lakejer i en liten vagn, maken till den, som hennes halfbroder, storhertigen af Luxemburg, använder. Båda majestäterna göra äfven utflykter i vagn. Konungen ser kry och duktig ut och vandrar omkring med rak och spänstig gång.

I nästa vecka väntas kajsar Franz Josef hit för att göra kontravisit hos konung Oscar. Ätminstone säger man så, möjligen är det hela uppdiaktadt. Qui vivra, verra! Kajsaren har blott sällan besökt Abbazia, emedan, påstås det, den slaviska befolkningen här ej skall vara så lojal.

EN BONAPARTE TILL KRIGET.
Generalmajoren i ryska armén, chefen för Kaukasiska Kavaleriet, prins Louis Bonaparte, lär skola afresa till krigsskådeplatsen.

BILDER TILL KRIGSHÄNDELSENA.

EFTER FOTOGRAFIER.

Efter fotografi.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Sthlm.—Odg

GRUPP AF KOSACKER FRÅN JEKATERINODER (Kaukasus), hvilka utsetts som speciell eskort åt General Kuropatkin.

Efter fotografi.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Sjöforsparre Sthlm.—Odg

DE ENORMA RYSKA PROVIANT-FÖRRÄDEN I NIOUCHANG, hvilka ryssarne ämna förflytta ifall japanerna närma sig.

Efter fotograf.

Kliché: Bengt Silfverparre.

I. KONUNGEN AF SPANIEN vid artilleriskjutöfningar.

I.

Vår bild ofvan af den unge spanske konungen, jämte en samling af högre militärer, är tagen vid artilleriskjutöfningar helt nyligen och skall sannolikt vara af intresse som ett litet apropos till den påstådda spansk-engelska alliansen.

II.

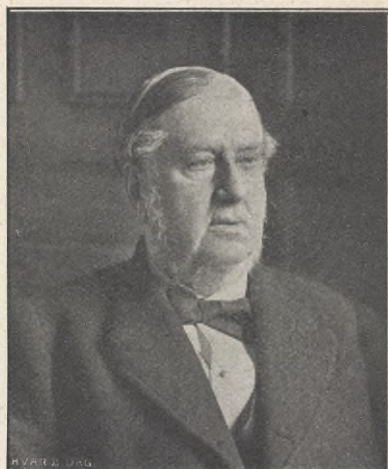
En af de mest bekanta engelska politiker, sir William Harcourt har förklarat sig ämna lämna

det politiska lif han under många år tillhört, dels såsom minister (finans-), dels såsom det liberala partiets ledare. Karakteristiskt för alla parter äro de ord hvarmed hans gamle motståndare »Times» omnämner sir Williams tillbakaträdande:

»Detta meddelande kommer att väcka stor ledsnad inom alla partier. Underhuset kommer att bli fattigare och mindre intressant genom sir William Harcourts tillbakaträdande. Han ägde forna dagars större stil och var genomträngd af de parlamentariska traditioner, som numera ha så få representanter. Hans långa, 35-åriga arbete i det offentligas tjänst ger honom full rätt att hvila; och på samma gång hela nationen med saknad ser hans afgang förenar den sig i förhoppning om att det länge måtte förunnas honom att njuta af ett välförtjänt lugn.»

III.

En uppseendeväckande duell ägde helt nyligen rum utanför Paris (i Neuilly) mellan tvänne

Efter fotograf.

Kliché: Bengt Silfverparre.

II. SIR WILLIAM HARCOURT.

Efter fotograf.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfverparre Sklo—Gbg

III. DUELL MELLAN TVENNE ITALIENSKA FÄKTMÄSTARE.

Efter fotografi.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Sthlm.—Og.

IV. FÄLTMARSKALKEN, GREFVE von WALDERSEE'S BEGRAFNING.

världsbekanta italienska fäktnästare, chevalier Pini och Baron Athos di San Malato. Anledningen var en tvist i en etikettsfråga, och duellen var ett ovanligt prof på högt uppdrifven fäktkonst. Under duellen, som varade 3 timmar, fick Pini en skrapa mellan ögonen och striden afstannade när Malato fick sin handled skadad af sitt eget svärdfäste.

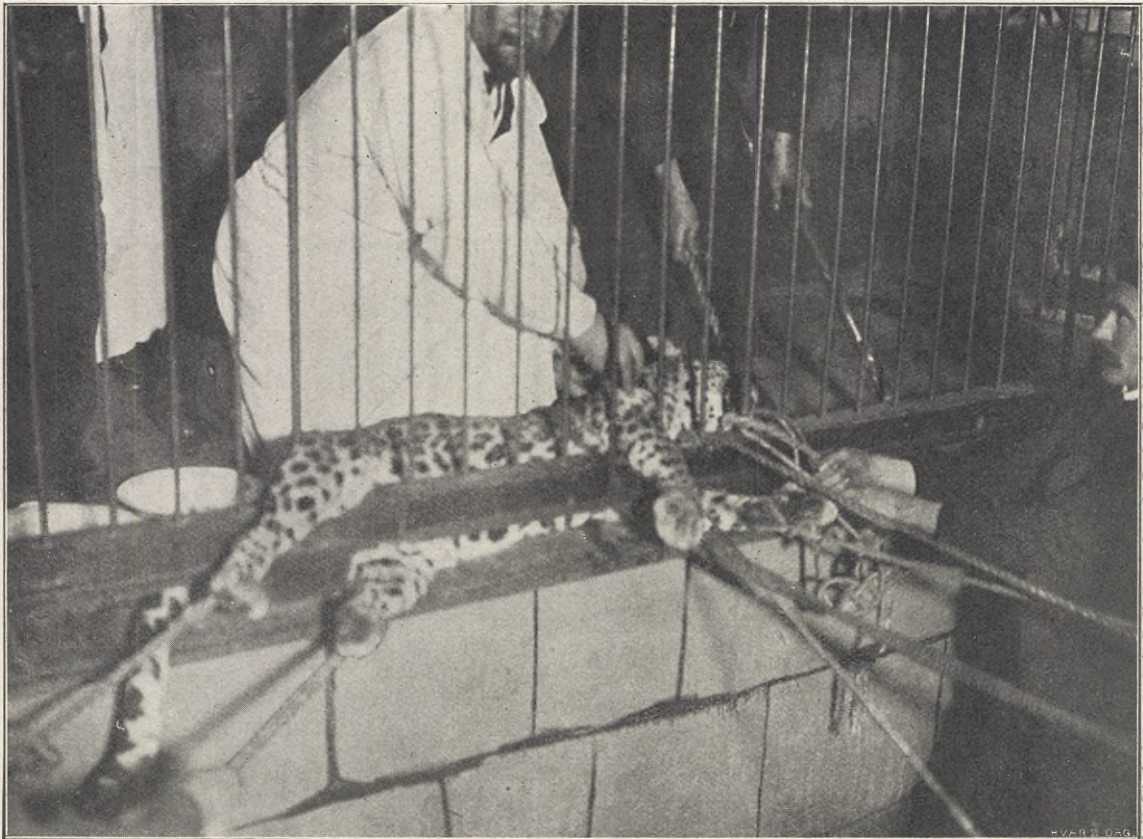
IV.

Fältmarskalken greffen von Waldersee's begrafning begicks med stor högtidlighet, därvid

tyske kronprinsen representerade det kejsarliga huset och processionen följde närmast efter den aflidnes lifhäst.

V.

En högst märklig operation företogs häromdagen i Paris. Det var en sex år gammal leopard, tillhörande Bostocks Hippodrom, som opererades för en tumör i skuldran.

Efter fotografi.

Kliché: Kem. A.-B. Bengt Silfversparre Sthlm.—Og.

V. EN FARLIG OPERATION.

FRÅN RUNEBERGS HEM.
NÅGRA BILDER MED TEXT FÖR HVAR 8 DAG.

HVAR 8 DAG.

RUNEBERGS HEM I BORGÅ: 1. Salen.

Kliché: Kon. A.-R. F. graf S. f. fersparre Stlm.—Ghj

Ehuru en smula post festum torde några bilder från Runebergs hem i Borgå, sådant det var under skaldens sista lefnadsår och sådant det ännu bevaras till glädje för nuvarande och kommande släkten, icke vara ovälkomna för HVAR 8 DAGS läsare.

Hemmet består af en låg envånings träbyggnad af det föga prydliga slag hvarmed de finska småstäderna äro så rikligt begåfvade. I sextio år har den stått kvar oförändrad med undantag af en del ommålningar och uppsatningar. Är det yttre anspråkslöst så har det inre ej håller anspråk på lyx och ståtlig glans. Men utrymme fins där godt om, såsom i allmänhet i bostäder i smärre stadssamhällen, och de minnen däri gömmas äro dyrbarare för finska hjärtan än en österländsk potentats skattkammare.

Ty här i denna prunklösa, af personlig smak och trefnad präglade tillflykt har den man haft sin ankarplats för lifvet, som väckt det finska folket till fullt medvetande om höga manliga ideal och sträfvan.

Bilderna 1 och 2 äro interiörer från »salen» och komplettera hvarandra. Att det var ett blomster- och växtälskande hem märkes vid första ögonkastet (fru Runeberg var en passionerad vän af rosor), däremot framgår det icke lika påfallande af fotografierna att det också var ett mycket konstälskande hem. Några bevis därpå framträda dock t. ex. å bild n:o 1, å hvilken på väggen öfver den större mahognysoffan hänger en »Hafsford med berglandskap» af Marcus Larson, som skänkte taflan till Runeberg på hans 58 födelsedag. Den lilla duken strax intill vid dörrposten är en tafla af A. Lauraens, föreställande »Flicka med ljus». Bland de grönskande växterna, allt på bild 1 se vi en dunkelt framträdande byst af skalden, modellerad af Walter Runeberg 1860 samt å bild 2 en statyett föreställande »Narcissus», också

HVAR 8 DAG.

RUNEBERGS HEM I BORGÅ: 2. Parti af salen.

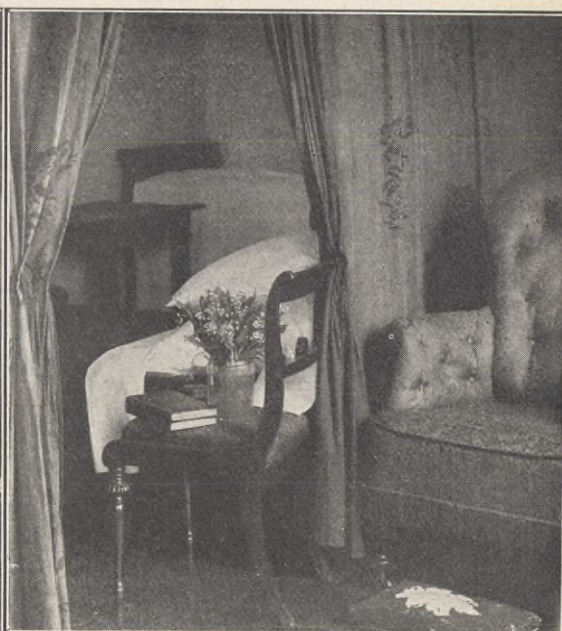
Kliché: Bengt Ståferparre.

FRÅN RUNEBERGS HEM I BORGÅ: 3. »Stora kammaren».

4. Fru Runebergs rum.

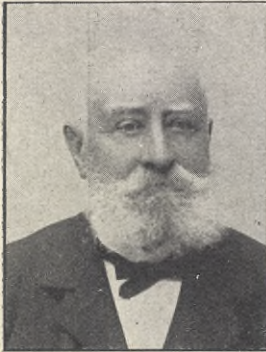

5. Runebergs sjuk- och dödsrum.
6. Trotjänarinnan Marie Charlotte Degert,
som ännu vårdar hemmet,

den modellerad af Walter Runeberg. Summan af alla konstverk i det Runebergska hemmet torde uppgå till mellan 70 och 80.

Att skalden var en stor vän af lifvet i naturen bär bild n:o 3 kraftigt vittne om genom den Nimrods arsenal och det jaktbyte, som pryda väggen i Runebergs s. k. »stora kammare». En af de upphängda bössorna är en jaktstudsare, som 1857 förärades skalden af finska gardets officerare »i anledning af det intresse för finska arméns veteraner och den finska militären i allmänhet, som i landet väcktes genom Fänrik Ståls sägner.» Högst på väggen äro fästa 3 elhorn och öfver dem ligga tvenne hvalfiskbarder, allt föräringar till Runeberg.

Bakom förhängena å bild 5 se vi Runebergs uppbäddade säng, hans hvilas och hans plågas läger under 46 år. Det framträder i det skick hvare han lämnade det vid sin bortgång. Här kunna vi anföra den kände Runebergskildraren Strömborgs beskrifning: »På sängstolpen invid hufvudgården hänger ett stort silfverur, hvars urglas R. lät borttaga, för att äfven om natten, hvilken han ofta måste under plågor genomvaka, medelst att känna på dess visare skulle få veta huru tiden led. — — — På väggen öfvanom sängen befinner sig en spegel, som ditsattes, för att Runeberg, medan han låg i sin säng, skulle

C. G. WRANGEL.

90 år fyllde den 7 mars kammarherren, frih. Carl Gustaf Wrangel å Kristineberg. Mångårig f. d. ordförande i Skånska Hospital- och Lif-försäkringsanstalten, hedersledam. i Eslöfs sparbank, där W. i 30 år fungerat som ordförande.

C. E. TAUBE.

70 år fyllde d. 4 mars f. arkiv. i riksarkivet frih. Carl Evert Taube. Stud. 52. afl. T. 57 kansliex. samt intr. i flera dep. och riksark. vet., där han b'ef andre amanuens 74, förste 75 och arkivarie 84. bev. afskörd 99. Ledamot af Vitterhets-, historie- och antikvitets-akademien m. fl. samfund.

F. HANSSON.

65 år fyllde den 11 mars danske v. konsuln och verkst. direktören i A.-B. Skånska Handelsbankens kontor i Landskrona, Fritz Hansson. H. är ordförande i stadsfullmäktige, i drätselkammaren, i fattigvårdsstyrelsen, i Landskrona sparbank samt Pant aktiebanken m. m.

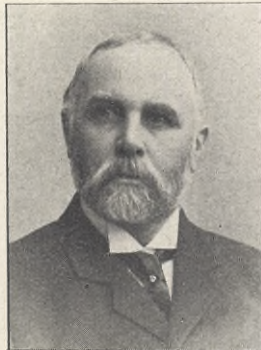
A. NOREEN.

50 år fyllde den 13 mars prof. i nordiska språk vid Uppsala universitet, Adolf Noreen, en af de modernna svenska filologiens märkesmän. HVAR 8 DAG innehöll i no 28, årg. IV, helsidesbild och biografi af den fräjdade och omtyckte forskaren.

O. R. BLOMQUIST.

65 år fyllde den 3 mars komministern i Ulrika Eleonora församling bataljonspredikanten vid 1:sta Svea Artilleriregemente O. R. Blomquist.

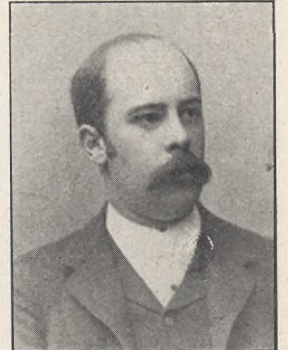
J. EKMAN.

Konsuln och handlanden Johan Ekman i Göteborg, fyllde den 11 mars 50 år.

I. F. WALLBERG.

Disponenten för Aktiebol. Karlstads Mek. Verkstad, I. F. Wallberg fyllde den 12 mars 50 år. Led. af stadsfullmäktige samt f. ö. anlitad i många såväl kommunala som andra förtroendeuppdrag.

O. EKECRANTZ.

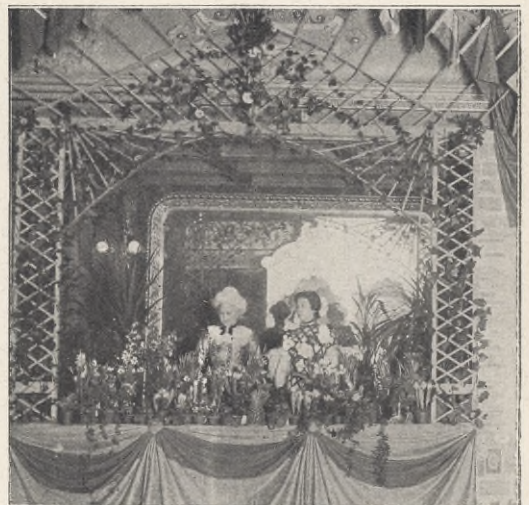
Andre stadsläkaren doktor Otto Ekecrantz i Halmstad fyllde den 19 mars 50 år.

(Forts. fr. sid. 405.)

däri kunna se nämnda fågelbräde och de fåglar som rörde sig på detsamma. På stolen invid sängen låg Runebergs snusdosa, som under de senare åren utbyttes mot en karamell ask, samthans näsduk äfvensom om dagen den bok eller de böcker han höll på att läsa.

Fotografien n:o 4 visar oss fru Runebergs rum. I högra kanten under skaldens bröstbild därunder spegeln och framför densamma några toalettpjäser, bl. a. ett litet skrin af rödt böhmiskt glas, i hvilket hon samlade och förvarade manuskripten till Fänrik Ståls sägner. I detta rum befinner sig, ehuru osynligt å fotografien, C. J. L. Almqvists porträtt, måladt af C. P. Mazer äfvensom ett dito af Z. Topelius, måladt af R. W. Ekman.

På fotografien n:o 6 slutligen möter oss bilden af hemmets äldriga trotjänarinna Maria Charlotta Degert, som ännu, den dag som är vårdar det efter husbond-folkets död tomma hemmet, men där deras minne skall odlas länge, äradt och älskadt. Äfven hon har bidragit till det gemensamma hemmet genom att dit återförära det ur utan glas, på hvars visare den brutne skalden följde nattens timmar, och hvilket enligt hans förordnande skulle tillfalla henne efter hans död.

Från en osedvanligt storartad bazar i dessa dagar i Sundsvall till förmån för dess teater måste vi inskränka oss till att återgiva endast ett af de många charmanta stånden.

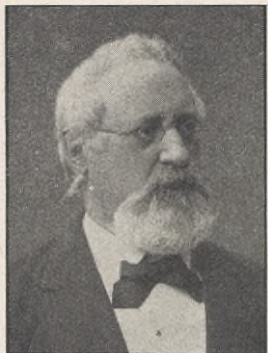

PORTRÄTTGALLERI

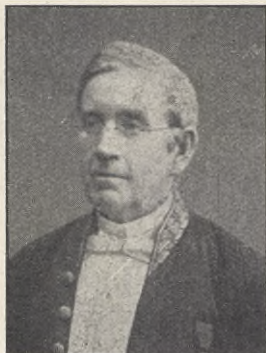
H. AHLBERGER. †

F. d. kontraktsposten, kyrkoh. i Nyköpings västra pastorat, teol. d.r. o. fil. jubeldr. Harald Ahlberger afl. d. 6 mars. F. 17, stud. 35, fil. d.r. 39, teol. kand. o. doc. 45, reg.-past. 52 och s. å. lektor vid krigsakad. samt slottspred. vid Karlberg. Kyrkoh. i Nyköping 63. Han har flera gånger varit stiftsombud vid kyrkomötet.

C. J. G. RICHTER. †

Häradsh. i Nordals, Sundals och Valbo härad. doms., Carl Joh. Gottfried Richter afl. d. 4 mars i Jönköping. F. 24, stud. 40 i Lund, där R. 47 afl. hofr.-ex. Följ. är ausk. i hofr. öfver Skåne o. Blekinge. Under åren 50 o. 57-59 tjänstgj. s. not., fiskal o. sekr. i Göta hofr., där han år 66 blef ord. not. Häradsh. i ofvann. doms. 75.

C. V. LUNDBERG. †

Förre landskamreraren i Gäflebors län Carl Vilhe m Lundberg afl. i Gäfle den 2 mars i en ålder af 78 år. L., som 70 blef landskamrerare i Gäfle, innehade denna befattning till år 86, da han beviljades afsked med pension från civilstaten.

M. EKSİKÖM. †

Godsägaren Magnus Ekström å Hvarfboholm i Hvarfs socken, afl. nyligen, 69 år gammal. E. var en i sin ort mycket betrodd man och representerade under en period på 70-talet Vartofta härads domsaga i Andra kammaren.

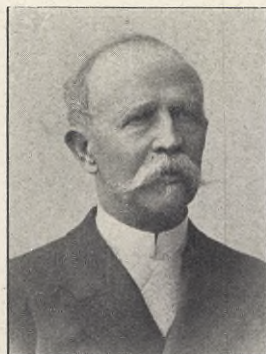
FR. THORELIUS. †

Kyrkoh. i Grafva pastorat Fredrik Thorelius, afl. den 9 mars, f. 21. Stud. i Lund 42, prästv. 45, pastorsadj. i Millisvik 51 och kapellpred. i Finnskoga 60, utn. till kyrkoh. i Grafva 70. Har i tryck utgivit ett stort antal religiösa och pedagogiska skrifter.

A. E. GOLDKUHL. †

F. d. stadsläkaren doktor August Edvard Goldkuhl afl. i Växiö den 9 mars, i en ålder af 74 år. Stud. 49, med. lic. 59 och påföljande är kirurgie magister. Efter ett flertal förordnanden utn. G. 69 till lasarettsläk. i Växiö och 71 till stadsläk. s. 72 t. fängelseläk. därst. G. har utöfvat en rätt omf. skriftst.-verks.

H. SILVANDER. †

Direktören för skrädderietablissemmentet Kronker & Co. i Göteborg, Herman Silvander afl. den 13 mars därstädes, 69 år gammal. En bland stadens äldste och mera bemärkte borgare var S. en bland stiftarne af Göteborgs Handtverks- & Industrieförening.

J. A. A. SJÖGREN. †

Den 29 jan. afl. i Sthlm kassören vid riksbanken Johan Axel Adolf Sjögren, f. 39. S. var en mycket omtyckt person, väl bekant på "Sällskapet" och i hög grad omtyckt af riksbankens yngre tjänstemän, hvaraf många aflagt sina läroprof för S. Han var för öfrigt en passionerad jägare och fiskare.

K. A. SÖDERBERG. †

Den 8 mars afl. i Stockholm bankokommissarien Kristian Alfred Söderberg 55 år gammal. S. afl. stud.-ex. 68 och inträdde samma år i riksbankens tjänst, befordrades till tjänsteman i första graden 96 och till bankokommissarie år 92.

J. E. HELLSTEN. †

Den 1 mars afl. i Stockholm bokhandlaren Johan Erik Hellsten, född 50.

A. TH. DARIN. †

D. 8 mars afl. i Södertälje förste stadsläk. därst., Axel Theodor Darin, i en ålder af 50 år. D. afl. stud.-ex. 74, blef med. lic. 85 och s. å. andre stads-läk. samt 94 förste stadsläk. i Södertälje, där han äfven varit bad- samt järnv.-läk. Intress. kommunalm. valdes han 92 till led. af stadsfullm. och har sedan ett par år varit dess ordf.

K. FAGERSTRÖM. †

Innehafvaren af hotell Pallas i Stockholm, Knut Fagerström afl. nyligen därstädes, 41 år gammal.

PÅ BJÖRNJAKT.

HVAR 8 DAGS STOCKHOLMSFOTOGRAF.

BYTET FRÅN GREFVE ERIK VON ROSENS BJÖRNJAKTER I KARELEN: Hur en hemförd, levande björnung matas. Jägaren och jaktbytet utanför Adelswårdska huset i Stockholm. Grefve von Rosen i sitt hem.

Klické; Kem. A.-B. Bengt Sjöfverparre Sthlm—116

Grefve Erik von Rosen — yngste son till öfverstekammarjunkaren grefve Carl Gustaf von Rosen och en broder till den bekante sportsmannen grefve Clarence von Rosen — har, oakadt han ännu är blott 25 år gammal, hunnit med åtskilligt. Här om året deltog han, som bekant, i Erland Nordenskiölds vetenskapliga expedition till Sydamerika, och på den allra senaste tiden har grefve von Rosen jagat björnar i Finland. Han hemkom från dessa jagtfärder i slutet af förra veckan, och HVAR 8 DAGS fotograf fick då genast taga en del fotografier af den unge jägarens rika byte. Utom den mängd björnar grefve von Rosen nu dödat, har han levande fångat tre björnungar, hvaraf han skänkt två till Skansen. Den tredje tänker han behålla för egen räkning.

Resan till Finland eller, närmare bestämt, Karelen, anträdde den 6 februari, och bestod jaktsällskapet då af grefve von Rosen, kaptén Björkenstam och ingenjör Ake Sjögren, hvilka båda sistnämnda emellertid, sedan de fått sitt lystmäte, vände hem igen. Men grefve von Rosen stannade kvar och dödade sedan icke mindre än tolf björnar, medan hans jaktkamrat, finske jägmästaren Broberg, dödade två. Det är dyrt att bedrifva björnjakt. Ringarne, inom hvilka björnarne äro uppdrifne, köpas nämligen på sådant sätt, att 3 mark betalas för hvar kilo af björnen, när den är skjuten. Grefve von Rosens största björn kom sålunda att kosta honom nära 600 mark, ty den vägde 194 kilo och var alltså en riktig bjesse.

Utrustningen vid björnjakt består af gevär, hirschfångare och spjut. Grefve von Rosen har använt dels mauserstudsare dels express-studsare — som han sätter högst — och dels med kula för hagelbössa. Hirschfångaren kommer bra till pass, när en svårt skadad björn skall aflifvas; att använda spjut är mera osäkert och en sådan strid utsätter jägaren för stora faror, ty björnen är vig som en katt och slår med ramarne oupphörligt. Ligger björnen i jordide, sover han vanligen tungt, och jägarne ställa sig då vid idets mynning, medan medhjälparne gräva hål i idets tak och köra ned en grof stam däri. Björnen vaknar och vill upp ur idet. Och då skjuter man på hans hufvud. Men icke sällan ligger björnen ofvanpå snön, i det att en grop bildats genom värmen från hans kropp. Då kan björnen jagas upp genom dreffolk, och då kommer han springande, fullt slagfärdig, mot jägaren.

Grefve von Rosen har under sina björnjakter — som han i höst ämnar fortsätta i svenska lappmarken — upplefvat många spännande äfventyr. Han har skjutit somliga björnar så att säga ansikte mot ansikte. Och två björnar har han genast vid jaktens början stuckit med spjut. Vid ett tillfälle var den unge jägaren i verklig fara. Han hade kommit djupt ned i snön och gjort ett bomskott på björnen, hvilken uppretad rusade emot honom. Nu gällde det att träffa ordentligt, ty eljes —! I bössan fanns blott ett skott kvar, men lyckligtvis gick kulan denna gång in i björnens öga, så att nalle genast stöp.